

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **ASPET-INVEST s.r.o.**, se sídlem Jana Šoupala 1597/3, Ostrava, Poruba, 708 00, IČ: 268 60 848, zast. advokátem Mgr. Bc. Adamem Ptašnikem, Ph.D., se sídlem Nádražní 308/3, 702 00 Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, 601 82, za účasti: **1) V. F.; 2) E. F. 3) D. P.; 4) P. P.; 5) J. S.; 6) S. S.; 7) L. H.; 8) A. H.; 9) P. C.; 10) S. C.; 11) J. K.; 12) L. K.; 13) O. O.; 14) V. O.; 15) I. Ř.; 16) Město Rosice**, se sídlem Palackého nám. 13, 665 01 Rosice; v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2011, sp.zn. S-JMK 15261/2011 OŽP-Ci, č.j. JMK 15261/2011,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Rosice, odboru životního prostředí (dále též „Městský úřad Rosice“) ze dne 16. 12. 2010, č.j. MR-S 1401/04-OZP/83, bylo na základě návrhu

společnosti P & H Staving, spol. s r.o., se sídlem Komenského nám. 1233, 665 01 Rosice (dále též „P & H Staving“), povoleno užívání stavby vodního díla s názvem „Rosice Rozsocháč, výstavba 25 RD – kanalizace, vodovod“ a „Propojení splaškové kanalizace Rosice – Rozsocháč“, na pozemcích p.č. 1556/1, p.č. 1556/8, p.č. 1556/24, p.č. 1557/6, p.č. 1557/32, p.č. 1557/39, p.č. 1557/67, p.č. 1557/71 a p.č. 1557/92 v k.ú. Rosice u Brna (dále též „stavby kanalizace a vodovodu“).

[2] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí o kolaudaci odvolání, které zamítl žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím a potvrdil tak rozhodnutí Městského úřadu Rosice.

II.

Shrnutí základních žalobních bodů

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, ve které nejprve shrnul průběh dosavadního řízení. Zejména uvedl, že dne 16. 9. 2004 podala společnost P & H Staving návrh na vydání kolaudačního rozhodnutí na předmětné stavby kanalizace a vodovodu. Na základě udělení příklepu ve veřejné dobrovolné dražbě (konané dne 15. 10. 2007) nabyt žalobce vlastnictví mj. ke stavbám kanalizace a vodovodu umístěných na pozemku p. č. 1557/67 v k.ú. Rosice u Brna. Žalobce je tedy vlastníkem části označených staveb. Po nabytí vlastnictví žalobce provedl kontrolu relevantních dokumentů, při které zjistil, že předchozímu vlastníku byly předmětné stavby povoleny, přičemž na základě jeho návrhu bylo zahájeno i kolaudační řízení. Při ústním jednání spojeném s místním šetřením se však ukázalo, že stavby vykazují nedostatky znemožňující jejich trvalé užívání. Městský úřad Rosice proto kolaudační řízení přerušil a zároveň povolil prozatímní užívání staveb do 31. 10. 2004. Jelikož však k vydání kolaudačního rozhodnutí již nedošlo, nebylo možné po uplynutí této lhůty stavby užívat. Žalobce dále zjistil, že navzdory shora uvedenému jsou stavby užívány, a to vlastníky přilehlých rodinných domů, jež jsou na tyto napojeny. Tím se žalobce dostal do situace, kdy na jedné straně čelil zákazu stavby užívat, na druhé straně nebylo možné okamžitě jejich užívání zastavit, neboť by tím způsobil vlastníkům přilehlých rodinných domů problémy. Z tohoto důvodu upozornil vlastníky rodinných domů na vzniklý stav a zároveň odsunul lhůtu pro zastavení provozu kanalizace a vodovodu na pozdější datum. Současně zahájil jednání o řešení celé situace s vlastníky rodinných domů, jakož i s obcí a správním orgánem, která však byla bezúspěšná. Dne 21. 1. 2009 vydal Městský úřad Rosice rozhodnutí o kolaudaci daných staveb, jímž užívání daných staveb povolil, které však bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 5. 2009. V mezidobí vydal Městský úřad Rosice předběžné opatření (dne 10. 4. 2009, č.j. ŽP 1401/04-Ry), kterým uložil žalobci povinnost zajistit plynulé provozování předmětných staveb. Proti rozhodnutí o předběžném opatření podal žalobce odvolání, které zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 7. 2009. Žalobce se následně u žalovaného (návrhem ze dne 16. 10. 2009) domáhal prohlášení nicotnosti předběžného opatření, avšak bezúspěšně. Podle žalobce je postup správních orgánů v případě předběžného opatření třeba hodnotit jako účelový; správní orgány překračují zákonná zmocnění, postupují libovolně a dospívají k nezákonným rozhodnutím. Na napadené rozhodnutí je třeba nahlížet optikou předchozích řízení. Žalobce dále uvedl, že další kolaudační rozhodnutí (ze dne 10. 8. 2009) Městského úřadu Rosice opětovně zrušil žalovaný, a to rozhodnutím ze dne 28. 5. 2010. V mezidobí

učinil žalobce zpětvzetí návrhu na zahájení kolaudačního řízení, k zastavení řízení však nedošlo. Nakonec Městský úřad Rosice vydal dne 16. 12. 2010 v pořadí třetí kolaudační rozhodnutí, kterým povolil užívání daných staveb. Toto rozhodnutí napadl žalobce odvoláním, které žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím.

[4] Žalobce dále v žalobě v obecné rovině uvedl, že napadené rozhodnutí, jakož i prvoinstanční rozhodnutí spočívají na nesprávném zjištění skutečného stavu a následně na nesprávném právním posouzení. Podle žalobce se jedná o vadná, resp. o nezákonná rozhodnutí. Tato obecná tvrzení rozvedl následovně.

[5] Žalobce předně brojil proti procesnímu nástupnictví v řízení, resp. nemožnosti učinit zpětvzetí návrhu na zahájení kolaudačního řízení. Žalobce není právním nástupcem společnosti P & H Staving. Nabytí vlastnictví k předmětným stavbám proběhlo tzv. originárním způsobem. Městský úřad Rosice však konstatoval, že žalobce je procesní nástupce společnosti P & H Staving. Podle žalobce je procesní nástupnictví vždy součástí nástupnictví právního; bez právního nástupnictví (ve smyslu hmotně právním) nelze vstoupit ani do procesních práv a povinností jiného. Žalobce proto nemůže být vázán rozhodnutím Městského úřadu Rosice, potažmo rozhodnutím žalovaného, neboť mu z nich nemohou plynout žádné povinnosti či práva. Žalobce doplnil, že návrh na zahájení předmětného kolaudačního řízení nepodal. Městský úřad tedy vydal kolaudační rozhodnutí v řízení, které žalobcem nebylo nikdy zahájeno. Žalobce učinil opakovaně zpětvzetí návrhu na zahájení kolaudačního řízení. Řízení však nebylo zastaveno z důvodu, že nebyly přiloženy souhlasy jiných účastníků. Žalobce je názoru, že mu nelze upřít právo podat návrh na zahájení kolaudačního řízení či učinit jeho zpětvzetí. Podle žalobce zcizení vlastnictví před kolaudací bez toho, aby bylo dřívějším vlastníkem zahájeno kolaudační řízení, znamená, že existující stavbu není možné zkolaudovat. Pokud by zde navíc byla připuštěna možnost zachování oprávnění původního vlastníka stavby k podání návrhu na zahájení řízení, vedlo by to k nepřipustnému zásahu do vlastnického práva vlastníka nového. Žalobce uzavřel, že kolaudační řízení postrádalo osobu navrhovatele, který z řízení odpadl bez právního nástupce. Nebylo tak v něm možno pokračovat a vydat v něm kolaudační rozhodnutí. Jde o obdobnou situaci, jako kdyby navrhovatel v jakémkoliv správním řízení o žádosti zanikl bez právního nástupce. Městský úřad Rosice tedy měl v řízení o kolaudaci daných staveb buď nepokračovat, nebo návrh na zahájení řízení zamítnout. Žalovaný pak postupoval chybně, když kolaudační rozhodnutí potvrdil.

[6] Žalobce dále v žalobě brojil proti vymezení okruhu účastníků ze strany prvoinstančního orgánu. Podle žalobce správní orgán mezi účastníky řízení zahrnul osoby, které dle zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „stavební zákon“), účastníky nejsou. Podle žalobce neměli být za účastníky řízení považováni vlastníci provozně souvisejících staveb. Stejně je tak vadnou úvaha, že by účastenství v kolaudačním řízení mohlo být dovozováno z § 115 odst. 4 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „vodní zákon“). Podle žalobce není kolaudační řízení řízením o věcech upravených vodním zákonem a nelze v něm postupovat dle odlišných ustanovení vodního zákona. Pro podporu svých závěrů odkázal žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozhodnutí ze dne 31. 3. 2010, sp. zn. 7 As 76/2009, a ze dne 31. 3. 2010, sp. zn. 7 Ans 4/2009), kterou měl podle žalobce správní

orgán respektovat. Žalobce je názoru, že správní orgány porušily i „zásadu legálního očekávání“, zásadu dbát, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly a zásadu veřejné správy.

[7] V další části žaloby žalobce brojil proti vadám obou rozhodnutí. Ve vztahu k prvostupňovému rozhodnutí žalobce tyto vady spatřoval zejména v tom, že se vztahuje na stavby, jež nejsou v jeho vlastnictví, resp. v tom, že z něho není zřejmé jaká práva či povinnosti mu ohledně vlastnictví předmětných staveb plynou. Tyto vady jdou podle žalobce nad rámec prosté nezákonnosti, neboť rozhodnutí činí nesrozumitelným, zmatečným a tedy i nepřezkoumatelným. Další vadu spatřoval v tom, že správní orgán se chybně zabýval procesním nástupnictvím v řízení, když označil žalobce za procesního nástupce společnosti P & H Staving. Úvahy a závěry stavebního úřadu jsou v případě otázky nástupnictví vnitřně rozporné a nejsou v souladu se zákonem. Další vadu spatřoval žalobce v tom, že stavební úřad nesprávně podmiňoval zastavení řízení souhlasem dalších účastníků kolaudačního řízení, čímž žalobce přímo omezil na jeho právech a oprávněných zájmech. Žalobce dále uvedl, že řízení o kolaudaci mělo být na základě § 14 odst. 1 písm. c) zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění pozdních předpisů (dále též „zákon o konkursu a vyrovnání“), přerušeno. Ve vztahu k rozhodnutí žalovaného pak žalobce uváděl, že se nikterak nevypořádává s odvolací argumentací, popř. se k ní vyjadřuje nedostatečně. K námitce právního nástupnictví se žalovaný vyjadřuje v zásadě v rovině konstatování nesouhlasu bez hlubší argumentace. Z tohoto hlediska je možné na napadané rozhodnutí též nahlížet jako na nepřezkoumatelné. K námitce stran okruhu účastníků řízení žalovaný nesprávně odkazuje na ustanovení § 120 stavebního zákona, když tímto přiznává postavení účastníka i městu Rosice. Ve zbytku pak žalovaný spíše opakuje argumentaci Městského úřadu Rosice, než aby se skutečně vypořádával s námitkami žalobce. K námitce stran kolaudace cizích staveb žalovaný žalobci přisvědčuje. Zcela nepochopitelně však následně konstatuje, že s ohledem na to, že stavby ve vlastnictví žalobce funkčně souvisí s těmito cizími stavbami, je kolaudace souboru všech staveb na místě. Tím pak vlastně říká, že kolaudační řízení je možné zahájit i bez návrhu či proti vůli vlastníků jiných (funkčně souvisejících) staveb. Podle žalobce musí být správní rozhodnutí v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, musí být vydáno orgánem k tomu příslušným, vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci a obsahovat předepsané náležitosti. Nezákonné akty jsou ty, které byly vydány v rozporu se zákonem, přičemž nezákonnost aktu může mít za následek porušení hmotných nebo procesních práv.

[8] S odkazem na výše uvedené žalobce navrhl zrušení předmětných rozhodnutí. Žalobce doplnil, že je aktivně legitimován k podání žaloby, když tvrdí, že byl správními orgány přímo zkrácen na svých právech, zejména na právu na spravedlivý proces a na právu vlastnickém, neboť předmětnými rozhodnutími byly závazně určeny jeho práva a povinnosti.

III.

Shrnutí základních bodů vyjádření žalovaného k žalobě

[9] Žalovaný podal k žalobě písemné vyjádření, ve kterém zejména uvedl, že pokud žalobce uvádí, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na právu vlastnickém a na právu na spravedlivý proces, nejsou tyto důvody žalovanému zřejmé, neboť je žalobce nikterak nekonkretizuje. Žalovaný doplnil, že napadeným rozhodnutím, ani rozhodnutím

prvoinstančního orgánu se do práv žalobce nijak nezasahuje. Žalobce nebyl v dané věci žadatelem o vydání kolaudačního rozhodnutí, ani jeho právním nástupcem.

[10] Žalovaný dále uvedl, že souhlasí s názorem žalobce, že se kolaudační rozhodnutí vztahuje i na stavby, jež nejsou ve vlastnictví žalobce, to však na dané věci ničeho nemění. Dle § 76 odst. 1 stavebního zákona lze dokončenou stavbu (popřípadě její část schopnou samostatného užívání, pokud tato stavba vyžadovala stavební povolení) užívat jen na základě kolaudačního rozhodnutí. Z povahy věci je zřejmé, že předmětnou stavbu vodního díla lze užívat pouze jako celek, tedy není možné ji kolaudovat po částech. Části kanalizace a vodovodu jsou na sobě provozně závislé a nelze je od sebe oddělit.

[11] K námitkám stran právního a procesního nástupnictví žalovaný odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a doplnil, že žalobce není právní nástupce stavebníka. Žalobce se stal účastníkem řízení z důvodu vlastnictví pozemku, na kterém se nachází část kolaudovaných staveb, resp. z důvodu vlastnictví části kolaudovaných staveb.

[12] K námitce, že stavební úřad nesprávně vymezil okruh účastníků kolaudačního řízení, čímž žalobce přímo omezil ho na jeho právech, žalovaný uvedl, že mu není zřejmé, jak vymezení účastníků řízení může omezit žalobce na jeho právech a zájmech. Účastník v řízení může pouze hájit svá vlastní práva a nemůže hájit práva jiných osob. K samotnému vymezení účastníků kolaudačního řízení pak žalovaný uvedl, že okruh účastníků stanovil dle § 78 stavebního zákona a § 115 odst. 4 vodního zákona, který je v tomto ohledu zákonem speciálním. Účastníkem řízení tedy bylo oprávněně i Město Rosice.

[13] K námitkám poukazujícím na nutnost zastavení řízení z důvodu zpětvzetí žalovaný uvedl, že správní orgán může podle § 30 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále též „správní řád z roku 1967“) řízení zastavit, vzal-li účastník návrh na jeho zahájení zpět a souhlasí-li s tím ostatní účastníci řízení, což splněno nebylo. S odkazem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika

[14] Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku, ve které zejména výslovně uvedl, že zásahem do vlastnického práva žalobce je třeba rozumět jeho přímé omezení vydaným kolaudačním rozhodnutím. Tento zásah pak spočívá v uložení žalobci povinnosti k provozování předmětné stavby kanalizace a vodovodu. Žalobce poukázal na to, že vlastnické právo lze omezit jen ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu. Podle žalobce je v daném případě třeba vnímat dvě roviny: jednak povinnosti uložené ve smyslu zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o vodovodech a kanalizacích“), a dále pak podmínky pro dopad tohoto zákonného omezení. Není přitom dostačující pouhá ústavní konformita zákonného omezení, ale je bezpodmínečně nutná i zákonnost podmínek pro dopad zákonného omezení. Pod těmito podmínkami je třeba rozumět jednak samotné vlastnictví ke stavbám kanalizace a vodovodu, a také oprávnění k provozování uvedených staveb. Pokud je pak kolaudační rozhodnutí nezákonné, trpí touto

vadou i podmínky pro dopad zákonného omezení. Jelikož je zde nutná kumulace omezení i podmínek, je třeba již samotné omezení vnímat jako nezákonné. Jinými slovy, nezákonnost kolaudačního, resp. napadeného rozhodnutí znamená neoprávněnost zákonného omezení v rozsahu povinností vlastníka kanalizace a vodovodu dle zákona o vodovodech a kanalizacích.

[15] Žalobce dále v replice vyslovil nesouhlas se závěrem žalovaného, že ten byl vázán návrhem společnosti P & H Staving na kolaudaci souboru staveb. Podle žalobce vázanost návrhem v rámci návrhového řízení nezavazuje správní orgán ke způsobu rozhodnutí o tomto návrhu. Správní orgány měly posoudit jednak povahu staveb a jejich způsobilost k užívání (§ 81 stavebního zákona), a dále pak proporcionalitu práv a oprávněných zájmů žalobce a stavebníka. To však neučinily. Navíc na žalobce pohlížely jako na účastníka bez dispozičního práva k řízení.

[16] K problematice právního nástupnictví pak žalobce uvedl, že správní orgán vydal kolaudační rozhodnutí v řízení, které žalobcem nebylo zahájeno. Podle žalobce se měla otázka stavebníka řešit dle faktického stavu. Aktuálně je vlastníkem a investorem stavby právě žalobce, a jen on je tedy stavebníkem. Jako takovému mu nemohlo být upřeno právo podat návrh na zahájení kolaudačního řízení či učinit jeho zpětvzetí.

[17] K tvrzení žalovaného, že mu není zřejmé, jak vymezení účastníků řízení může omezit žalobce na jeho právech, žalobce uvedl, že na základě nesprávného vymezení účastníků kolaudačního řízení vázal stavební úřad zpětvzetí návrhu na udělení souhlasů jiných osob. Stavební úřad neměl vyřešenou otázku dispozice s řízením, když zpětvzetí neodmítl pro nepříslušnost toho, kdo jej činí. Na žalobce tak bylo pohlíženo jako na osobu oprávněnou disponovat s řízením a zároveň mu nebylo přiznáno procesní nástupnictví. Tento přístup pak vedl k zásahu do práv a oprávněných zájmů žalobce, zejména pak do práva vlastnického a práva na spravedlivý proces.

V.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení

[18] Osoby zúčastněné na řízení uvedené v záhlaví pod body 1) až 15) podaly k věci písemné vyjádření, ve kterém mj. uvedly, že předmětné stavby kanalizace a vodovodu (jejichž užívání bylo navrhovateli pravomocně povoleno napadeným rozhodnutím a na jehož základě je navrhovatel oprávněn vybírat za jejich použití vodné a stočné), představují jediný zdroj pitné vody, resp. jediný způsob odvodu odpadních vod pro obydlí, ve kterých bydlí. Vodovod i kanalizaci používají za použití řádných přípojek na základě smlouvy s dodavatelem. Omezení nebo zastavení provozu těchto staveb, ke kterému by mohlo dojít jeho zrušením podle petitu žaloby, by tak učinilo jejich obydlí neobyvatelnými, což by výrazně zasáhlo do Listinou zaručeného práva vlastnit a užívat majetek. Osoba zúčastněná na řízení uvedená v záhlaví pod bodem 9) ve svém vyjádření bez dalšího uvedla, že zrušením předmětného rozhodnutí by byla přímo dotčena na svých právech.

[19] Dne 14. 3. 2013 doručily osoby zúčastněné na řízení uvedené v záhlaví rozsudku pod body 1), 2) a 5) další podání, ve kterém zejména uvedly, že žaloba obsahuje řadu zavádějících

informací. O nedokončené kolaudaci v letech 2004 až 2008 nic nevěděly. Byly přesvědčeny, že užívání vodovodu a kanalizace nic nebrání. Z důvodu, že předmětné stavby představují jediný zdroj pitné vody, nabízely žalobci, že na vlastní náklady zprostředkují dokončení kolaudace, aby nemusel vynakládat další prostředky na právní služby, na tuto nabídku však nikterak nereagoval. Doplnily, že z finančních důvodů pro ně nebylo možné přistoupit na nabídku žalobce na odkup předmětných staveb, a to za částku 4.427.000 Kč (která více než dvojnásobně překračuje cenu 2.200.000 Kč, za kterou žalobce v dražbě pořídil nejen stavby vodovodu a kanalizace, ale i přilehlé stavební parcely). Vyjádřily pochybnost stran zkrácení práv žalobce kolaudací, který chce vodovod sám využívat. Dále shrnuly podstatu daného sporu, přičemž poukázaly na okolnosti nabytí předmětných staveb. Rovněž se vyjádřily k některým žalobním námitkám. K tvrzení, že řízení bylo nutno zastavit z důvodu zpětvzetí, uvedly, že se zpětvzetím musí souhlasit všichni účastníci řízení. Se zpětvzetím nesouhlasil vedle Města Rosice také pan V. a pan C., pod jejichž pozemky stavba vodovodu a kanalizace vede. Tvrzení žalobce, že stavby vykazují nedostatky znemožňující jejich trvalé užívání, bylo podle nich vyvráceno během místního šetření dne 7. 7. 2009, jakož i mnohaletým bezproblémovým provozem. Zástupci žalobce se ostatně místního šetření konaného dne 7. 7. 2009 neúčastnili. Zrušením kolaudačního rozhodnutí by byla zásadně zkrácena práva majitelů nemovitostí napojených na vodovod a kanalizaci. Pokud by se mělo na stavbu po přiklepu skutečně nahlížet tak, jako kdyby nikdy neexistovala a nebyla předmětem žádných správních řízení (včetně stavebního), stal by se přiklepem vydražitel nejen vlastníkem černé stavby, ale navíc by pro něj přestaly platit např. podmínky stanovené pro její zkušební provoz. Vzhledem k výše uvedenému a také vzhledem k tomu, že ani žádná z údajných dalších vad řízení tvrzených žalobcem nemohla mít vliv na správnost rozhodnutí, navrhl zamítnutí žaloby.

VI. Soudní jednání

[20] Soud nařídil k projednání věci na den 15. 3. 2013 jednání. V rámci tohoto jednání zástupce žalobce zopakoval důvody uvedené již v žalobě. Zejména zdůraznil, že vlastnictví k předmětné části staveb nabytí přiklepem v dražbě. Nestal se tedy právním nástupcem původního vlastníka. Rozhodnutí by tedy vůči žalobci nemělo mít žádných důsledků. Z důvodu, že žalobce na tento výklad nepřistoupil, domáhal se žalobce zastavení řízení. Správní orgán však řízení nezastavil s argumentací, že nebyly doloženy souhlasy ostatních účastníků řízení. Poukázal i na nesprávně stanovený okruh účastníků řízení a z toho plynoucí nemožnost zastavení řízení. Podle názoru žalobce mělo být postupováno ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, sp. zn. 7 Ans 4/2009. Žalobce dále uvedl, že otázku stavebníka musí správní orgán posuzovat vždy s ohledem na konkrétní situaci v řízení. Ve vztahu k vyjádření osob zúčastněných na řízení doručeného soudu dne 14. 3. 2013 žalobce uvedl, že toto vyjádření postrádá jakoukoliv relevanci k tomuto řízení; v rámci tohoto řízení má soud posuzovat zákonnost napadeného rozhodnutí. Na dotaz soudu, zda do konkursní podstaty společnosti P & H Staving spadal ještě nějaký jiný majetek, který byl předmětem kolaudačního řízení (než předmětný pozemek p.č. 1557/67 a předmětné části staveb umístěné na něm), zástupce žalobce uvedl, že do konkursní podstaty spadal pouze označený pozemek a stavby umístěné na něm. Žalobce dále poukázal na nicotnost předmětného předběžného opatření, kterým mu byla uložena povinnost zajistit plynulé provozování předmětných staveb.

Správní orgán hledal cestu jak zprovoznit předmětné stavby. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení.

[21] Žalovaný při soudním jednání odkázal na vyjádření k žalobě, ve kterém se podrobně vyjádřil k žalobním tvrzením a navrhl zamítnutí žaloby.

VII.

Podmínky řízení a další procesní otázky

[22] Před tím, než se Krajský soud v Brně začal zabývat důvodností žaloby, zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl přitom k názoru, že žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 68 a § 70 s. ř. s.).

[23] V souladu s § 75 odst. 1 a odst. 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

VIII.

Posouzení věci krajským soudem

[24] Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno kolaudační rozhodnutí, jímž bylo na základě návrhu společnosti P & H Staving povoleno užívání vodního díla - stavby kanalizace a vodovodu.

[25] Žalobní námitky lze shrnout do tří základních množin. V první skupině námitek žalobce dovozoval, že kolaudační řízení na předmětné stavby nebylo řádně zahájeno, v důsledku čehož nemohlo být vydáno ani kolaudační rozhodnutí. Podle žalobce navrhovatel z řízení odpadl a žalobce návrh na vedení kolaudačního řízení nepodal. V druhé skupině námitek žalobce brojil proti stanovení okruhu účastníků řízení správním orgánem. Konečně žalobce brojil proti vadám prvostupňového a druhostupňového rozhodnutí.

[26] Co se týče **první skupiny námitek**, konstatuje krajský soud, že podle § 79 stavebního zákona se kolaudační řízení zahajuje na návrh stavebníka. Jak přitom vyplývá ze správního spisu (ostatně to sám tvrdí v žalobě i žalobce), návrh na vydání kolaudačního rozhodnutí pro předmětné stavby kanalizace a vodovodu podala u správního orgánu prvního stupně společnost P & H Staving, která byla stavebníkem předmětných staveb. Návrh na kolaudaci byl správnímu orgánu doručen dne 16. 9. 2004. Přípisem ze dne 21. 9. 2004 pak bylo účastníkům řízení oznámeno zahájení kolaudačního řízení ze strany Městského úřadu Rosice.

[27] Z toho podle krajského soudu plyne, že kolaudační řízení osobu navrhovatele nepostrádalo. Návrh byl učiněn v souladu se zákonem, neboť návrh na jeho zahájení podal

stavebník – společnost P & H Staving. V tomto ohledu tedy krajský soud žalobci nemohl přisvědčit.

[28] Stejně tak nemohl přisvědčit krajský soud žalobci v tom, že navrhovatel kolaudačního řízení (společnost P & H Staving) zanikl bez právního zástupce. Ze spisu totiž krajský soud zjistil, že v době vydání předmětných rozhodnutí, společnost P & H Staving nezanikla. Na tuto společnost byl toliko prohlášen konkurs (usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 14. 6. 2006, č.j. 45 K 33/2006). Prohlášení konkursu však nevede k zániku obchodní společnosti. K zániku obchodní společnosti dochází pouze ze zákonem stanovených důvodů (k tomu srv. např. § 68 obchodního zákoníku). Odkazoval-li žalobce v této souvislosti na odbornou literaturu (VOPÁLKA, V., ŠIMŮNKOVÁ, V., ŠOLÍN, M. Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha : C.H.Beck, 2003, s. 88 - 89) a dovozoval, že Městský úřad Rosice měl z důvodu odpadnutí navrhovatele, resp. jeho zániku buď nepokračovat v řízení o kolaudaci, nebo návrh na zahájení řízení zamítnout, konstatuje krajský soud, že označená literatura obsahuje pouze obecnou argumentaci stran postupu orgánů ve správním řízení, nikterak se však nevyjadřuje ke konkrétní situaci v této věci. Jak bylo výše uvedeno, řízení v dané věci bylo zahájeno zákonným způsobem, navrhovatel nezanikl (ani nebyly dány důvody k zastavení řízení, k tomu viz dále), v důsledku čehož bylo povinností správních orgánů pokračovat v daném řízení, resp. rozhodnout o předmětu dané věci. Je-li totiž správní (kolaudační) řízení zahájeno, je povinností správního orgánu směřovat ho k jeho ukončení (k vydání rozhodnutí), kteréžto je cílem správního řízení. Pokud pak správní orgán shledal splnění všech podmínek pro vydání kolaudačního rozhodnutí, k tomu viz dále, nemohl návrh zamítnout, jak tvrdil žalobce.

[29] Žalobce dále v žalobě tvrdil, že z důvodu, že vlastnictví k předmětným stavbám nabyt originárním způsobem (dražbou), nemůže být vázán rozhodnutím Městského úřadu Rosice. Z tohoto rozhodnutí mu nemohou plynout žádné povinnosti či oprávnění. K těmto tvrzením krajský soud konstatuje, že v dané věci bylo vedeno vodoprávní řízení. Vodoprávní řízení je primárně upraveno ve vodním zákoně, který však komplexně neupravuje povolování staveb vodních děl (kolaudaci). Ta je upravena ve stavebním zákoně, konkrétně v § 76 až § 84 stavebního zákona. V rámci těchto ustanovení je upraveno i tzv. účastenství osob v kolaudačním řízení. Podle stavebního zákona je účastníkem kolaudačního řízení ten, o jehož právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech má být v řízení jednáno nebo jehož práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být rozhodnutím přímo dotčeny. Podle stavebního zákona je účastníkem řízení i vlastník stavby, resp. vlastník pozemku, na kterém je kolaudovaná stavba umístěna. Zbývá tedy posoudit, zda žalobce takovým účastníkem řízení byl či nebyl. Ze správního spisu k tomu vyplývá, že žalobce od bývalého vlastníka (společnosti P & H Staving) vydražil mj. pozemek p.č. 1557/67 v k.ú. Rosice u Brna. Jak vyplývá z výroku kolaudačního rozhodnutí, kolaudovala se stavba umístěná mj. právě na pozemku p.č. 1557/67 v k.ú. Rosice u Brna. Z toho tedy vyplývá, že žalobce byl vlastníkem pozemku, na němž je stavba umístěna. Již z tohoto titulu byl účastníkem daného řízení, tedy osobou, které mohou být ukládány povinnosti. Vedle toho byl žalobce účastníkem řízení i z titulu vlastnictví stavby (její části). Žalobce totiž v dražbě nabyt vlastnictví k části stavby kanalizace a vodovodu umístěné na označeném pozemku. Ostatně to sám v žalobě i tvrdil. Žalobce tak byl účastníkem daného řízení jak z titulu vlastnictví (části) kolaudované stavby, tak i z titulu vlastnictví pozemku, na kterém se povoluje užívání předmětné stavby. Ostatně žalobce ani sám netvrdil, že takový účastníkem není, resp. nedomáhal se vyslovení, že

takovým účastníkem není. Podle stavebního zákona tedy byl žalobce jednoznačně účastníkem řízení, tj. osobou, které mohou být ukládány povinnosti. Na jeho účastenství v řízení přitom nemohl mít žádného vlivu ani způsob nabytí vlastnictví. Stavební či vodní zákon (podle kterého postupovaly správní orgány v dané věci) nečiní žádného rozdílu mezi způsoby v nabytí vlastnictví. Z pohledu těchto předpisů je způsob nabytí vlastnictví irelevantní. Stavební zákon bez dalšího považuje za účastníka kolaudačního řízení vlastníka pozemku, na kterém se povoluje užívání předmětné stavby, resp. vlastníka stavby, aniž by zohledňoval, zda k přechodu vlastnictví došlo na základě kupní smlouvy, dražby, ze zákona atp. Rozhodujícím pro účastenství je samotná existence vlastnického práva (staveb a pozemků majících relevanci ke kolaudačnímu řízení), která bez dalšího způsobuje vznik práv a povinností účastníka řízení.

[30] Pokud pak žalobce v této souvislosti tvrdil, že návrh na zahájení předmětného kolaudačního řízení nepodal a správní orgán vydal kolaudační rozhodnutí i bez jeho návrhu, čímž zatížil řízení vadou, opakuje krajský soud, že ze správního spisu vyplývá, že návrh na zahájení předmětného řízení podala společnost P & H Staving. Tato společnost byla oprávněna k podání takového návrhu, neboť byla stavebníkem předmětných staveb, k tomu viz výše. Žalobce do řízení vstoupil až po jeho zahájení (konkrétně po nabytí vlastnictví k předmětnému pozemku a staveb na něm, k tomu viz rovněž výše). Stavební zákon (ani žádný jiný zákon) nestanoví, že by po přechodu vlastnického práva k jednomu z pozemků či části stavby, která je předmětem kolaudačního řízení, měl být učiněn ze strany nabyvatele vlastnického práva nový návrh, resp. že by nemohlo být v řízení pokračováno; změny vlastníků nemovitostí jsou při stavebních řízeních ve věcech liniových staveb obvyklé. Jestliže bylo řízení jednou zahájeno, je povinností správního orgánu toto řízení dokončit zákonným způsobem. Mezi tyto způsoby patří vydání meritorního rozhodnutí (o kterém bude pojednáno dále), či zastavení řízení (např. z důvodu zpětvzetí).

[31] Podle krajského soudu nebyly v dané věci dány důvody pro zastavení řízení na základě zpětvzetí žádosti, jak tvrdil žalobce. Zpětvzetí žádosti v návrhovém řízení (o které se jednalo i v dané věci) bylo podle právní úpravy (§ 30 správního řádu z roku 1967) možné tehdy, pokud s tím souhlasili ostatní účastníci daného řízení. Po zahájení správního řízení bylo tedy možno učinit zpětvzetí pouze za souhlasu ostatních účastníků řízení. Ze správního spisu však nelze dovodit, že by všichni ostatní účastníci řízení takový souhlas udělili (k okruhu účastníků viz dále). Nelze tak správnímu orgánu vytýkat, že nezastavil řízení. Pokud by tak učinil, postupoval by v rozporu se zákonem. Tvrdil-li pak žalobce, že procesní nástupnictví je vždy součástí nástupnictví právního (bez právního nástupnictví ve smyslu hmotněprávním nelze vstoupit ani do procesních práv a povinností jiného) opakuje krajský soud, že z pohledu stavebního zákona je podstatné, zda v důsledku nabytí vlastnictví došlo ke vzniku účastenství v řízení. Stavební zákon tak účastenství v řízení odvozuje od vlastnického práva (vedle dalších typů vzniku účastenství v kolaudačním řízení). Žalobce takovým účastníkem řízení byl.

[32] Námitkám vztahujícím se k zahájení kolaudačního řízení, resp. jeho vedení, proto krajský soud nemohl přisvědčit. V podrobnostech odkazuje krajský soud na závěry obsažené v napadeném rozhodnutí (podstata žalobních tvrzení je shodná s odvolacími tvrzeními), se kterými se zcela ztotožňuje a odkazuje na ně.

[33] **Další námitky směřovaly do vymezení okruhu účastníků.** Podle žalobce neměli být účastníkem řízení vlastníci provozně souvisejících staveb. Stejně je tak vadnou úvaha správního orgánu, že účastníkem řízení bylo na základě z § 115 odst. 4 vodního zákona i město Rosice. Ani těmto námitkám nemohl krajský soud přisvědčit.

[34] Jak již bylo výše uvedeno, podle § 78 odst. 1 stavebního zákona jsou účastníky kolaudačního řízení stavebník, vlastník stavby, uživatel stavby a vlastník pozemku, na kterém je kolaudovaná stavba umístěna, pokud jeho vlastnické právo může být kolaudačním rozhodnutím přímo dotčeno. Podle stavebního zákona tedy mohou být účastníkem kolaudačního řízení i uživatelé kolaudovaných staveb. V daném případě byly takovými účastníky bezpochyby i uživatelé předmětných staveb kanalizace a vodovodu, tj. majitelé 25 rodinných domů napojených na vodovod a kanalizaci (tedy i některé osoby zúčastněné na tomto soudním řízení). Jak plyne z předmětu návrhu na kolaudaci staveb, stavby kanalizace a vodovodu měly sloužit právě vlastníkům 25 rodinných domů, které měly být na tyto stavby napojeny kanalizačními a vodovodními přípojkami. Za účastníky řízení tedy správní orgány oprávněně považovaly i označené osoby. Nepřipustění těchto osob do řízení by odporovalo podstatě kolaudačního řízení, jehož cílem je mj. zajistit, aby stavba odpovídala zamýšlenému účelu a neohrožovala chráněné zájmy (např. život a zdraví dotčených osob).

[35] Pokud pak žalobce brojil proti účastenství obce Rosice, konstatuje krajský soud, že v dané věci bylo vedeno tzv. vodoprávní řízení (předmětem kolaudace bylo tzv. vodní dílo). Toto řízení vede tzv. vodoprávní úřad, kterým byl v dané věci právě Městský úřad Rosice. Při tomto řízení postupuje vodoprávní úřad primárně podle vodního zákona. Podle § 15 odst. 4 vodního zákona vodoprávní úřad vykonává působnost speciálního stavebního úřadu podle zvláštního zákona. Tímto zvláštním zákonem je (podle výslovného odkazu) stavební zákon, který v § 76 a násl. obsahoval úpravu kolaudačního řízení (vodní zákon samostatnou úpravu kolaudačního řízení neobsahoval). Podle § 120 odst. 1 stavebního zákona platilo, že u staveb leteckých, staveb drah a na dráze, staveb pozemních komunikací a vodohospodářských děl vykonávají působnost stavebního úřadu (s výjimkou pravomoci ve věcech územního rozhodování a vyvlastnění) orgány vykonávající státní správu na uvedených úsecích podle zvláštních předpisů („speciální stavební úřady“). Podle § 120 odst. 2 stavebního zákona pak platilo, že speciální stavební úřady postupují podle tohoto zákona, pokud zvláštní předpisy podle odstavce 1 nestanoví jinak.

[36] Z výše uvedeného tedy plyne, že vodoprávní úřad je oprávněn vykonávat působnost stavebního úřadu mj. i ve věcech povolování staveb, v rámci něhož postupuje vedle vodního zákona (jako primární právní úpravy upravující řízení ve věcech vodních děl) i podle stavebního zákona (v němž je obsažen proces kolaudačního řízení). Podle § 120 odst. 2 stavebního zákona nemůže vodoprávní úřad postupovat jen tehdy, pokud tak stanoví zvláštní předpis. Z označeného ustanovení tedy nelze dovozovat, že by vodoprávní úřad neměl respektovat § 115 odst. 4 vodního zákona, jak se mylně domnívá žalobce. Z § 120 odst. 2 stavebního zákona vyplývá pouze to, že vodoprávní úřad nemůže podle stavebního zákona postupovat tehdy, pokud tak stanoví zvláštní předpis. Teprve pokud by zvláštní právní předpis zapovídal použití stavebního zákona, nemohlo by podle něj být postupováno.

[37] Ze zákona o vodách (§ 115 odst. 4) přitom vyplývá, že účastníkem kolaudačního řízení vedeného vodoprávním úřadem (které bylo vedeno i v dané věci) je i obec, v jejímž územním obvodu může dojít rozhodnutím vodoprávního úřadu k ovlivnění vodních poměrů nebo životního prostředí.

[38] Výše uvedené lze uzavřít tak, že okruh účastníků kolaudačního řízení (ve smyslu stavebního zákona) rozšiřuje vodní zákon o dalšího účastníka, a sice o obec (v jejímž územním obvodu může dojít rozhodnutím vodoprávního úřadu k ovlivnění vodních poměrů nebo životního prostředí). Rozšíření okruhu účastníků o tohoto účastníka řízení považuje krajský soud za zcela přiléhavé a logické povaze kolaudačního řízení vedeného ve věcech vodních děl, neboť stavba vodního díla se může dozajista dotknout vodních poměrů v katastru obce (může dojít k ovlivnění průtoku, tlaku atp.). To platí tím spíše, když se jedná o stavbu, která má sloužit jako vodovod a kanalizace pro větší množství rodinných domů. Pokud by obci nepříslušelo postavení účastníka řízení, nemohla by se daného řízení účastnit, resp. uplatňovat práva účastníka řízení, a tedy jakkoliv se bránit proti povolení stavby, která může měnit vodní poměry v jejím katastru. Zbývá doplnit, že „město“ je ve smyslu zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů (obecní zřízení), „obcí“. S ohledem na výše uvedené není krajský soud názoru, že by správní orgány pochybily, pokud za účastníka řízení považovaly ve smyslu § 115 vodního zákona i město Rosice, jak tvrdil žalobce.

[39] Pokud pak žalobce poukazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, sp. zn. 7 As 76/2009, či ze dne 31. 3. 2010, sp. zn. 7 Ans 4/2009), konstatuje krajský soud, že v těchto rozhodnutích se Nejvyšší správní soud *stricto sensu* nezabýval tou samou problematikou, jakou řeší krajský soud v nyní posuzované věci. Nejvyšší správní posuzoval rozdíl mezi okruhem účastníků řízení v řízení kolaudačním a stavebním (nikoliv tedy mezi řízením podle vodního zákona a stavebního zákona) a dospěl k závěru, že užší vymezení účastníků kolaudačního řízení, oproti řízení stavebnímu, je odůvodněno jeho účelem, kterým je posouzení, zda byla určitá stavba postavena skutečně v souladu se stavebním povolením a projektovou dokumentací ověřenou v řízení o povolení stavby. Tyto závěry Nejvyššího správního soudu krajský soud nijak nezpochybňuje. Naopak s nimi zcela souhlasí, neboť i podle jeho názoru je okruh účastníků kolaudačního a stavebního rozdílný. Tyto závěry však nelze bez dalšího převzít i na souzenou věc, ve které se řeší okruh účastníků řízení v kolaudačním řízení vedeném vodoprávním úřadem.

[40] **Žalobce dále v žalobě brojil proti vadám prvostupňového rozhodnutí a rozhodnutí žalovaného.** Ani těmito námitkám nemohl krajský soud přisvědčit. Povinností správních orgánů bylo v rámci kolaudačního řízení primárně zkoumat, zda stavba byla provedena podle dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení a zda byly dodrženy podmínky stanovené v územním rozhodnutí a ve stavebním povolení, resp. zkoumat, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat veřejné zájmy (z hlediska ochrany života a zdraví osob, životního prostředí, bezpečnosti práce a technických zařízení). V případě, že tyto podmínky byly naplněny, nezbylo jim než vydat kladné kolaudační rozhodnutí. Tyto závěry krajského soudu potvrzuje i judikatura, srv. např.

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2007, čj. 6 As 20/2007-61, z něhož vyplývá, že stavební úřad má při projednávání návrhu na kolaudaci pouze omezené, zákonem striktně stanovené důvody, pro které může rozhodnout o kolaudačním řízení jinak než vydáním kladného kolaudačního rozhodnutí. Okruh důvodů, pro které stavbu nezkolauduje, nemůže stavební úřad svévolně rozšiřovat, a to ani na základě požadavku účastníka řízení (§ 81 stavebního zákona). Jak plyne z předmětných rozhodnutí, všemi označenými okolnostmi se správní orgány důkladně zabývaly. Důvody v nich obsažené pak krajský soud považuje za srozumitelné a přezkoumatelné. Vyplývá z nich, na základě jakých podkladů dospěly správní orgány k výslednému rozhodnutí, přičemž jejich závěry mají oporu jak v právní úpravě, tak i skutkovém stavu věci. Podle krajského soudu proto nelze rozhodnutím správních orgánů vytýkat nesrozumitelnost, zmatečnost či nepřezkoumatelnost.

[41] Žalobce dále kolaudačnímu rozhodnutí vytýkal, že se vztahuje i na stavby, jež nejsou ve vlastnictví žalobce. Krajský soud se s tímto tvrzením ztotožňuje. Tento fakt ovšem nemá žádný vliv na zákonnost (bezzvadnost) napadeného rozhodnutí, resp. jemu předcházejícího rozhodnutí prvostupňového orgánu. U staveb vodovodů či kanalizací (tedy u tzv. liniových staveb) je obvyklé, že jsou postaveny na pozemcích ve vlastnictví vícero vlastníků. Rozhodnutí prvoinstančního orgánu bylo vydáno na základě žádosti společnosti P & H Staving. Předmětem této žádosti byl správní orgán vázán a v jeho mezích byl povinnen vést řízení do té doby, než byl návrh vzat účinně zpět nebo nastala jiná překážka řízení, což se nestalo. Navrhovatel přitom v návrhu požádal o kolaudaci celé stavby, tj. předmětné kanalizace a vodovodu pro 25 rodinných domů (“Rosice Rozsocháč, výstavba 25 RD - kanalizace, vodovod“ a “Propojení splaškové kanalizace Rosice - Rozsocháč“). K tomu viz žádost navrhovatele ze dne 15. 9. 2004 založenou ve správním spisu. Zákon ostatně ani nestanoví, že by nebylo možno kolaudovat stavby, které vlastní několik vlastníků. Všichni tito vlastníci by mohli být podle stavebního zákona účastníky řízení a uplatňovat svá zákonná práva. Jinak řečeno, fakt že kolaudovaná stavba má více vlastníků, není překážkou vydání kolaudačního rozhodnutí. Zákon každého takového vlastníka považuje za účastníka kolaudačního řízení [§ 78 odst. 1 písm. b) stavebního zákona], který je oprávněn uplatňovat svá zákonná práva. Jak přitom plyne ze spisu, žalobce mohl uplatňovat svá zákonná práva účastníka řízení.

[42] Žalobce dále vytýkal prvoinstančnímu orgánu, že se chybně zabýval procesním nástupnictvím v řízení, resp. nezohlednil, že žalobce vlastnictví nabyt originárním způsobem – dražbou. K tomu odkazuje krajský soud na výše uvedené, kde se tímto již zabýval a v podstatě převzal závěry správního orgánu, které tímto tedy považuje za správné. Skutečnost, že žalobce nabyt vlastnictví ke stavbě (či její části) dražbou na podstatě kolaudačního řízení ničeho nemění. Tento fakt měl za následek toliko získání práv účastníka řízení, přičemž toto právo příslušelo po celou dobu řízení i společnosti P & H Staving, neboť ta do konce řízení nezanikla. Tato společnost podala řádný návrh na zahájení kolaudačního řízení, tento návrh nebyl účinně vzat zpět a správní orgán na základě tohoto návrhu vydal předmětné rozhodnutí. V podrobnostech odkazuje krajský soud na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, které se tímto podrobně zabývaly.

[43] Stran údajné vadnosti prvoinstančního rozhodnutí z důvodu, že správní orgán v rámci řízení o zpětvzetí žádosti o vydání kolaudačního rozhodnutí vyžadoval souhlas jiných účastníků řízení, odkazuje krajský soud žalobce rovněž na výše uvedené, kde se tímto již zabýval a neshledal, že by správní orgány postupoval nezákonně. Zastavení řízení bylo možné pouze za podmínky souhlasu ostatních účastníků řízení. Stejně tak krajský soud neshledal, že by rozhodnutí správního orgánu odporovalo právním předpisům, nebylo vydáno orgánem k tomu příslušným, nevycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci a neobsahovalo předepsané náležitosti. Ostatně žalobce tyto vady uváděl toliko v obecné rovině a krajský soud se s nimi pro jejich nekonkrétnost nemohl zabývat. Pro podporu tohoto závěru odkazuje krajský soud na judikaturu, která ukládá konkretizovat žalobní námitky. Srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58, přístupný na www.nssoud.cz. Pokud pak žalobce správním orgánům vytýkal, že z jejich rozhodnutí není zřejmé, jaká práva či povinnosti mu plynou z vlastnictví předmětných staveb, odkazuje ho krajský soud na napadené rozhodnutí, kde se mj. uvádí, že práva a povinnosti vyplývají např. z § 59 vodního zákona, či § 7 a § 8 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích, ve znění pozdějších předpisů.

[44] Další vadu rozhodnutí prvoinstančního rozhodnutí spatřoval žalobce v tom, že kolaudační řízení nebylo přerušeno podle § 14 odst. 1 písm. c) zákona o konkursu a vyrovnání. K tomu krajský soud uvádí, že podle označeného ustanovení mělo prohlášení konkursu mj. za následek, že řízení o nárocích, které se týkají majetku patřícího do konkursní podstaty nebo které mají být uspokojeny z tohoto majetku, jejichž účastníkem je úpadce, se přerušují. Zákon o konkursu a vyrovnání tak stanovil, že nařízením konkursu se přerušuje řízení o nárocích, které se týkají majetku spadajícího do konkursní podstaty nebo které z něj mají být uspokojeny, jestliže je jejich účastníkem úpadce. Jinak řečeno, pokud se vedlo řízení o nároku na majetku patřícího do konkursní podstaty, nebo o nároku, který má být uspokojen z tohoto majetku, došlo k jeho přerušení ex lege (ze zákona) bez dalšího opatření. Krajský soud se ztotožňuje se žalovaným v tom, že kritériem pro posouzení, zda se řízení přeruší nebo ne, je, zda se z těchto řízení dostane prospěchu nebo újmy konkursní podstatě. Lze pochybovat o tom, že předmětné kolaudační řízení bylo takovým řízením. Správní orgán v dané věci nebyl oprávněn rozhodovat o vlastnických právech, resp. právech spadajících do konkursní podstaty ve smyslu § 14 odst. 1 písm. c) zákona o konkursu a vyrovnání. I kdyby se však o taková práva mělo jednat, je třeba uvést, že na majetek společnosti P & H Staving byl prohlášen konkurs usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 14. 6. 2006, č.j. 45 K 33/2006. Účinky tohoto konkursu nastaly k datu 14. 6. 2006. Ze spisu dále vyplývá, že na základě návrhu správce konkursní podstaty (Mgr. J. F.) se uskutečnila dobrovolná dražba majetku úpadce. Dražba se uskutečnila dne 15. 10. 2007 (tedy dlouho před vydáním kolaudačního rozhodnutí, resp. žalobou napadeného rozhodnutí). V této dražbě byl žalobcem vydražen mj. pozemek p.č. 1557/67 v k.ú. Rosice u Brna a stavby na něm (komunikace a splašková kanalizace, dešťové kanalizace, vodovodní řad, které se nezapisují do katastru nemovitostí), které byly předmětem kolaudačního rozhodnutí. Co se týče ostatních pozemků, resp. staveb na nich (stran kterých bylo vedeno kolaudační řízení), nevyplývá ze spisu, že by tyto spadaly do konkursní podstaty, což potvrdil i zástupce žalobce při jednání soudu. I pokud by byl tedy správným výklad žalobce, že po prohlášení konkursu mělo být přerušeno kolaudační řízení, v době vydání kolaudačního rozhodnutí nebyly v konkursní podstatě již pozemky či stavby, ohledně kterých se vedlo kolaudační řízení. Pokračování v kolaudačním řízení po změně

vlastníka, resp. vydání kolaudačního rozhodnutí v dané věci, tedy ustanovení § 14 odst. 1 písm. c) zákona o konkursu a vyrovnání nebránilo. Pokud pak žalobce shledával argumentační deficit v odůvodnění správního orgánu prvního stupně (k důsledkům prohlášení konkursu) nelze s ním souhlasit. Správní orgán v rozhodnutí podrobně popsal důsledky prohlášení konkursu. Jeho závěry považuje krajský soud za přezkoumatelné.

[45] Krajský soud neshledal ani vady či nezákonnost rozhodnutí žalovaného správního orgánu. Pokud žalobce uváděl, že jeho nezákonnost vyplývá z nezákonnosti rozhodnutí prvoinstančního, odkazuje krajský soud na výše uvedené, kde shledal prvoinstanční rozhodnutí zákonným. Pokud pak žalobce polemizoval se závěry žalovaného (např. uváděl, že z rozhodnutí žalovaného lze dovozovat, že kolaudační řízení je možné zahájit i bez návrhu), je třeba uvést, že to z rozhodnutí žalovaného neplyne. Žalovaný v rozhodnutí dopěl k závěru, že návrh byl učiněn oprávněnou osobou - stavebníkem, přičemž řízení nebylo možno zastavit z důvodu, že nebyly splněny zákonné podmínky. Stejně tak se žalovaný zabýval i postavením žalobce v řízení. Pokud pak žalobce žalovanému vytýká, že se nevypořádává s odvolacími námitkami, konstatuje krajský soud, že žalobce konkrétně neuvedl, s jakou konkrétní námitkou se žalobce nevypořádal a nelze tak přezkoumat, s čím se žalovaný nevypořádal. Nad rámec tohoto krajský soud uvádí, že podle jeho názoru se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádává se všemi relevantními tvrzeními obsaženými v odvolání. Pokud žalobce uváděl, že k odvolacím námitkám stran nástupnictví a zastavení řízení se žalovaný vyjadřuje bez hlubší argumentace, uvádí krajský soud, že jeho závěry odpovídají právní úpravě. Zastavení řízení bylo možno pouze za souhlasu dalších účastníků řízení. Za situace, kdy souhlas všech ostatních účastníků řízení (jako obligatorní podmínka zastavení řízení) udělen nebyl, nebylo nutné se podrobněji zabývat dalšími okolnostmi. Pokud pak žalobce opakovaně brojil proti přiznání postavení účastníka řízení městu Rosice, odkazuje krajský soud na výše uvedené, kde se tímto již zabýval. Jestliže pak žalobce nezákonnost (vadnost) rozhodování spatřoval v dřívějších řízeních probíhajících před správními orgány (žalobce poukazoval na rozhodnutí správních orgánů ve věci prozatímního užívání staveb, předběžné opatření, kterým byla žalobci uložena povinnost zajistit plynulé provozování předmětných staveb atp.) a dovozoval, že ve světle těchto aktů by se měla hodnotit i zákonnost napadeného rozhodnutí, konstatuje krajský soud, že předmětem soudního přezkumu bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2011, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce směřující proti kolaudačnímu rozhodnutí. Tato rozhodnutí shledal krajský soud souladná se zákonem, přičemž není názoru, že by na tom mohly něčeho změnit žalobcem uváděná řízení. Ostatně žalobce ani konkrétně neuváděl, čím měla tato rozhodnutí přímo ovlivnit nezákonnost napadeného rozhodnutí, které je nyní přezkoumáváno soudem. Poukazoval-li žalobce při jednání na nicotnost rozhodnutí o předběžném opatření, je třeba uvést, že toto rozhodnutí nesloužilo jako podklad pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí (či jemu předcházejícího kolaudačního rozhodnutí).

[46] Z výše uvedených důvodů krajský soud nemohl přisvědčit námitkám žalobce, ve kterých poukazoval na nesprávnou interpretaci práva, nezákonnost, či na porušení zásad správního procesu [žalobce poukazoval na porušení „zásady legálního očekávání“ (pravděpodobně myšleno „zásadu legitimního očekávání“ - pozn. soudu), zásadu rovnosti, zásadu veřejné správy atp.]]. Podle krajského soudu správní orgány postupovaly v souladu s právními předpisy a respektovaly i procesní postupy platné pro dané řízení. Ostatně žalobce porušení

označených zásad ani nikterak nerozváděl. V této souvislosti (jakož i v souvislosti s ostatními obecnými námitkami žalobce) je třeba připomenout, že líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých obvyklých nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Podrobněji srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58, přístupný na www.nssoud.cz.

[47] Pokud pak žalobce v obecné rovině uvedl, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech a povinnostech, zejména na právu vlastnickém a na právu na spravedlivý proces, konstatuje krajský soud ve shodě s žalovaným, že žalobce v žalobě nijak nekonkretizoval dotčení svých vlastnických práv, či práv na spravedlivý proces.

[48] Žalobce provedl konkretizaci těchto svých tvrzení až v **replíce** (kterou reagoval na vyjádření žalovaného), kde výslovně uváděl následující: Zásahem do vlastnického práva je třeba rozumět jeho přímé omezení vydaným kolaudačním rozhodnutím, jež bylo potvrzeno napadeným rozhodnutím žalovaného. Tento zásah spočívá v uložení povinnosti k provozování předmětné stavby kanalizace a vodovodu. Přitom provozovat je možné právě jen stavbu řádně zkolaudovanou. Z tohoto důvodu je tedy právě existenci kolaudačního a napadeného rozhodnutí vnímat jako uvedený zásah. V případě práva vlastnického pak dle čl. 11 odst. 4 Listiny je možné jeho omezení jen ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu. V daném případě je tedy třeba vnímat dvě roviny, jednak povinnosti uložené ve smyslu zákona o vodovodech a kanalizacích a dále pak podmínky pro dopad tohoto zákonného omezení. Není přitom dostačující pouhá ústavní konformita zákonného omezení, ale je bezpodmínečně nutná i zákonnost podmínek pro dopad zákonného omezení. Pod těmito podmínkami je třeba rozumět jednak samotné vlastnictví ke stavbám kanalizace a vodovodu, a také oprávnění k provozování uvedených staveb. Pokud je pak kolaudační rozhodnutí (či rozhodnutí jej potvrzující) nezákonné pro vady věcné či procesní, trpí touto vadou i podmínky pro dopad zákonného omezení. Žalobce výše uvedené výslovně uzavřel konstatováním, že nezákonnost kolaudačního, resp. napadeného rozhodnutí znamená neoprávněnost zákonného omezení v rozsahu povinností vlastníka kanalizace a vodovodu dle zákona o vodovodech a kanalizacích.

[49] K těmto tvrzením je třeba uvést, že podle § 81 stavebního zákona zkoumá stavební úřad v kolaudačním řízení zejména to, zda byla stavba provedena podle dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení a zda byly dodrženy podmínky stanovené v územním rozhodnutí a ve stavebním povolení. Dále zkoumá, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat veřejné zájmy, především z hlediska ochrany života a zdraví osob, životního prostředí, bezpečnosti práce a technických zařízení. Podle § 82 stavebního zákona se pak kolaudačním rozhodnutím povoluje užívání stavby k určenému účelu, a je-li to zapotřebí, stanoví se podmínky pro užívání stavby. V kolaudačním rozhodnutí může stavební úřad stanovit podmínky vyplývající z obecných technických požadavků na výstavbu,

odstranění drobných nedostatků skutečného provedení stavby zjištěných při kolaudačním řízení a určit přiměřenou lhůtu k jejich odstranění. Může tak učinit pouze v případě, že jde o nedostatky, které neohrožují zdraví a bezpečnost osob a nebrání ve svém souhrnu řádnému a nerušenému užívání stavby k určenému účelu; jinak kolaudační rozhodnutí nevydá.

[50] Právní úprava tedy ukládá správním orgánům zkoumat v kolaudačním řízení, zda byla stavba provedena podle dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení, zda byly dodrženy podmínky stanovené v územním rozhodnutí a ve stavebním povolení, a zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat veřejné zájmy. Jinak řečeno, zákon ukládá správním orgánům v rámci kolaudačního řízení posuzovat naplnění podmínek stanovených v předcházejících fázích řízení. Kolaudační rozhodnutí je závěrem předcházejících fází složitého procesu. První fází tohoto procesu je fáze územního plánování, ve které se řeší funkční využití území, stanoví zásady jeho organizace, věcná a časová koordinace výstavby a jiné činnosti ovlivňující rozvoj území. Druhou fází označeného procesu je fáze územního rozhodování, ve kterém se vymezí území pro navrhovaný účel a stanoví podmínky k ochraně veřejných zájmů v území, zejména soulad s cíli a záměry územního plánování, věcná a časová koordinace jednotlivých staveb a jiných opatření v území a požadavky k ochraně zdraví a životního prostředí. Třetí fází představuje fáze stavebního povolení, kterou se stanoví závazné podmínky pro provedení a užívání stavby, zejména ochrana veřejných zájmů při výstavbě a při užívání stavby, komplexnost stavby, dodržení obecných technických požadavků na výstavbu, popřípadě jiných předpisů a technických norem, a dodržení požadavků stanovených dotčenými orgány státní správy, především vyloučení nebo omezení negativních účinků stavby a jejího užívání na životní prostředí. Důsledné dodržování posloupnosti jednotlivých fází mj. zabezpečuje i ochranu práv účastníků řízení, kteří se mohou do jednotlivých fází zapojit. V podobném duchu se ostatně nese i judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2004, čj. 5 A 107/2001-53, přístupný na www.nssoud.cz), z níž vyplývá, že jednotlivá řízení upravená ve stavebním zákoně je nutno vidět v jejich vzájemné časové, formální a obsahové souvztažnosti, neboť např. ve stavebním řízení stavební úřad přezkoumá zejména, zda dokumentace splňuje podmínky územního rozhodnutí, a rovněž v kolaudačním řízení stavební úřad zkoumá, zda byla stavba provedena podle dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení a zda byly dodrženy podmínky stanovené v územním rozhodnutí a ve stavebním povolení.

[51] Jak již bylo výše uvedeno, tyto podmínky správní orgány zkoumaly a dospěly k závěru, že všechny podmínky pro vydání kolaudačního rozhodnutí byly splněny, s čímž se ztotožňuje i zdejší soud. Krajský soud současně není názoru, že by předmětná rozhodnutí byla primárním důvodem omezení žalobce na jeho vlastnických či jiných právech. Podle krajského soudu plyne primární omezení žalobce z nabytí vlastnictví k předmětnému pozemku a stavbám na něm. Bez vlastnického práva by žalobce byl prost povinností ve smyslu vodního zákona, zákona o vodovodech a kanalizacích atp. Vlastnické právo žalobce nabyl dobrovolně v dražbě od původního vlastníka (společnosti P & H Staving). Před tímto nabytím jistě věděl, jaký je právní stav dražených nemovitostí. Z hlediska stavebního zákona pak byla kolaudace provedena zákonným způsobem a nelze tak přisvědčit výše uvedeným tvrzením. Ostatně ta jsou spíše obecným konstatováním než konkrétní námitkou.

[52] Pokud žalobce v replice dále uváděl, že správní orgány měly posoudit povahu staveb a jejich způsobilost k užívání, jakož i proporcionalitu práv a oprávněných zájmů žalobce a stavebníka, uvádí krajský soud opakovaně, že správní orgány se důsledně zabývaly naplněním § 81 stavebního zákona, jenž stanoví podmínky pro vydání kolaudačního rozhodnutí, které soud nyní přezkoumává. Z hlediska stavebního zákona byl stavebník i žalobce v postavení účastníka řízení, přičemž správní orgány oběma subjektům umožnily uplatnit všechna zákonná práva. Povaha staveb a způsobilost k užívání byla v řízení rovněž posouzena a bylo shledáno, že stavbu je možno užívat. Podrobněji viz výše.

[53] Žalobce v replice dále vyslovil nesouhlas se závěrem žalovaného stran vázanosti celým návrhem společnosti P & H Staving na kolaudaci souboru staveb (jehož součástí byly i stavby žalobce). Jak vyplývá z výše uvedeného, krajský soud souhlasí s tím, že správní orgány byly vázány daným návrhem (učiněným společností P & H Staving). Na základě jejího návrhu požadujícího kolaudaci předmětných staveb kanalizace a vodovodu a v jeho mezích bylo vedeno předmětné řízení. Uváděl-li žalobce, že se správní orgány řádně nevypořádaly s právním nástupnictvím v daném řízení, čímž mělo být porušeno právo na spravedlivý proces, odkazuje ho krajský soud na výše uvedené, kde se procesním nástupnictvím opakovaně zabýval. Pokud žalobce v replice uvedl, že stavební úřad neměl vyřešenou otázku dispozice s řízením, když zpětvzetí žalobce vázal na další souhlasy, aniž by tento úkon odmítl pro nepřislušnost toho, kdo jej činí, konstatuje krajský soud opakovaně, že podle § 30 správního řádu z roku 1967 bylo učinění zpětvzetí pouze jedním z předpokladů pro zastavení řízení. Dalším předpokladem byl i souhlas ostatních účastníků řízení. Zákon přitom nestanovil, že by zpětvzetí mohl učinit pouze navrhovatel. Zákon uváděl, že „*Správní orgán zastaví řízení, vzal-li účastník návrh na jeho zahájení zpět a souhlasí-li s tím ostatní účastníci řízení.*“ Jak již bylo výše uvedeno, ne všichni účastníci řízení souhlas udělili. Se zpětvzetím návrhu nesouhlasilo mj. i město Rosice, které jednoznačně účastníkem daného řízení bylo. Uváděl-li pak žalobce, že správní orgány pohlížely na žalobce jako na účastníka řízení bez dispozičního práva k řízení, odkazuje ho krajský soud na výše uvedené, kde se jeho postavením zabýval a v podstatě převzal závěry správních orgánů. Výše pak krajský soud opakovaně vysvětlil, za jakých podmínek by bylo možno vzít návrh účinně zpět. Uváděl-li žalobce v replice opakovaně, že nepodal návrh na zahájení předmětného kolaudačního řízení a že tedy správní orgán vydal kolaudační rozhodnutí v řízení, které nebylo nikdy zahájeno, odkazuje krajský soud rovněž na výše uvedené, kde se již k zahájení řízení vyslovil v tom smyslu, že řízení bylo správně zahájeno na základě návrhu společnosti P & H Staving.

[54] Krajský soud tedy neshledal důvodné žalobní námitky, rozvedené v replice, resp. při jednání soudu. Naopak plně se ztotožňuje se závěry obsaženými v napadeném rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, na které v podrobnostech odkazuje a přebírá je i pro souzenou věc.

IX.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[55] Na základě výše uvedených důvodů Krajský soud v Brně žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

[56] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

[57] Ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 5 věta první s. ř. s., podle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V posuzované věci soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil. Soud přitom neshledal ani důvody zvláštního zřetele hodné, pro které lze výjimečně rozhodnout, že se osobám zúčastněným na řízení právo na náhradu dalších nákladů přiznává.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15. března 2013

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu